

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 3. září 2015 odvolání **státní zástupkyně** Okresního státního zastupitelství ve Znojmě, obžalovaného **V.K.**, nar. XXXX v XXXX a obžalovaného **Z. K.**, nar. XXXX ve XXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Znojmě ze dne 23. 4. 2015 č. j. 3T 173/2013 - 465, v trestní věci obžalovaného **P.K.**, nar. XXXX v XXXX, a rozhodl **takto**:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státní zástupkyně, obžalovaného V.K. a obžalovaného Z. K. **zamítají**.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V. K. (pod body 1, 2) a obžalovaný Z. K. (pod bodem 1) uznáni vinnými, a to obžalovaný V. K. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011, přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011 a přečinem sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku; obžalovaný Z. K. návodem k přečinu zneužití pravomoci úřední osoba podle § 24 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku k § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, ve znění zákona účinného do 30.11.2011, kterých se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustili tak, že

- 1) Obžalování V. K. a Z. K.

Z. K. jako člen zastupitelstva Města Znojma a V. K. jako tajemník Města Znojma, vědom si toho, že P. K. jako strážník Městské policie Znojmo je pověřený plněním některých úkolů při řízení městské policie Znojmo, v úmyslu zabránit řádnému projednání přestupku ve správním řízení a případnému uložení sankce nepředali k vyřízení níže uvedený přestupek, a to v rozporu s ustanovením § 2 písm. d), h), § 10 odstavec 2, odstavec 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii a dále v rozporu s § 110 odstavec 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, když Z. K. dne

13.9.2010 ve 14.26 hodin telefonicky požádal tehdejšího tajemníka Městského úřadu ve Znojmě V.K., aby zařídil stornování výzvy pro pachatele přestupku, která byla dne 6.9.2010 vypsaná Městskou policií Znojmo pro řidiče vozidla tovární značky Peugeot 207, registrační značky XXXX za parkování na chodníku na ulici Gagarinova ve Znojmě před domem číslo 5 s odůvodněním, že řidič tohoto vozidla tam tehdy nakládal babičku a vezl ji k K. do ordinace, kdy V. K. dne 13.9.2010 v 14.37 hodin telefonicky kontaktoval tehdejšího strážníka Městské policie Znojmo pověřeného plněním některých úkolů při řízení Městské policie Znojmo, P.K., a sdělil mu, že na ulici Gagarinova ve Znojmě stálo vozidlo XXXX na chodníku a chtěl, aby zjistil, jestli už to šlo nebo jestli se to dá ještě hodit do koše, rovněž s odůvodněním, že tam řidič nakládal svoji babičku.

2) Obžalovaný V. K. sám

v přesně nezjištěné době od 8.2.2010 do 26.4.2010 ve Znojmě jakožto tajemník Městského úřadu ve Znojmě, člen komise pro otevírání obálek ve veřejných zakázkách na služby v objemu do 2.000.000 Kč a řešitel veřejné zakázky „Auto na rozvoz obědů pro Centrum sociálních služeb Znojmo p.o.“, ve které byl schválen jako vítěz uchazeč L. S. - autoprodějna, IČ: XXXX, a to pod bodem č. 5858-1 usnesení Rady Města Znojma č. 112/2010 ze dne 8.2.2010 s nabídkou na dvě vozidla tov. zn. ŠKODA ROOMSTER Praktik 1.2 12V 51kW, s cenovou nabídkou ve výši 229.936,- Kč vč. DPH za jedno vozidlo, kdy druhým uchazečem byla společnost XXXX pobočka XXXX, XXXX s nabídkou na vozidla tov. zn. PEUGEOT Partner Furgon L1 1,6 66 kW, s cenovou nabídkou 288.511,-Kč vč. DPH, po dohodě s L. S., spolujednatel předmetné firmy XXXX, poté, co tato vozidla byla Centrem sociálních služeb p.o. (dále jen „CSS“) odmítnuta s tím, že nespĺňují předem stanovený požadavek na objem minimálního nákladového prostoru v objemu 2,7 m³, v rozporu se zásadami podle § 6 zák. č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, a také v rozporu s čl. III odst. 4 tehdy platných „Zásad pro zadávání veřejných zakázek č. 3/2007“ schválených Radou Města Znojma usnesením č. 12/2007 dne 12.3.2007 (dále jen „Zásady č. 3/2007“) pro zadávání veřejných zakázek zadavatele Města Znojma, instruoval a umožnil L. S. jménem jeho firmy dodatečně předložit nabídku na dvě vozidla tov. zn. VW CADDY-KARSTEN BASIS SG5, každé v hodnotě 350.164,50,-Kč vč. DPH, namísto původní vítězné nabídky na dvě vozidla tov. zn. ŠKODA ROOMSTER Praktik 1.2 12V 51kW s cenovou nabídkou ve výši 229.936,-Kč vč. DPH, která již stanovenému požadavku na objem minimálního nákladového prostoru vyhovovala, a to aniž by bylo vypsané výběrové řízení znovu, a poté dne 26.4.2010 předložil ke schválení Radě Města Znojma návrh na revokaci části usnesení č. 112/2010 v bodě 5858-1 toliko s tím, že v tomto usnesení došlo k chybě při zápisu, když byla schválena 2 auta na rozvoz, ale v zápise bylo uvedeno jenom 1 auto, což Rada Města Znojma schválila, aniž by radu informoval o tom, že došlo i ke změně typu vybraného vozidla, nejen ke změně v počtu vozidel a následně sdělil dne 27.4.2010 telefonicky L. S., že rada schválila dvě auta VW Caddy a může začít jednat s CSS a pak dne 28.4.2010 telefonicky L. S. instruoval, aby mu dodatečně písemně dodal nabídku právě na vozidla VW Caddy, neboť tato vozidla vůbec předmětem nabídky v této veřejné zakázce nebyla, kdy následně ze strany CSS byla vozidla to. zn. VW CADDY-KARSTEN BASIS SG5 dne 5.5.2010 objednána a dne 30.6.2010 fakturami č. FV 10 10164 a č. FV 10 10165 i fakturována a uhrazena.

Obžalovaným byly za tyto trestné činy uloženy následující tresty. Obžalovanému V. K. podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Podle § 81 odstavec 1, § 82 odstavec 1 trestního zákoníku byl obžalované výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou let. Podle § 67 odstavec 1 trestního zákoníku ve spojení s § 68 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb po 1000 Kč, celkem tedy jedno sto padesát tisíc Kč. Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven se náhradní trest odnětí svobody ve výměře šesti měsíců. Obžalovanému Z. K. podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 67 odstavec 1, odstavec 3 za použití § 68 trestního zákoníku peněžitý trest ve výměře 50 denních sazeb po 600 Kč, tedy třicet tisíc Kč. Podle § 69 odstavec 1 trestního zákoníku pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře šesti měsíců.

Naproti tomu byl obžalovaný P. K. podle § 226 písmeno a) trestního řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ve Znojmě ze dne 27.9.2013, č.j. ZT 80/2013-92 pro skutek spočívající v tom, že Z. K. jako člen zastupitelstva Města Znojma, V. K. jako tajemník Města Znojma a P. K. jako strážník Městské policie Znojmo pověřený plněním některých úkolů při řízení městské policie Znojmo v úmyslu zabránit řádnému projednání přestupku ve správním řízení a případnému uložení sankce nepředali k vyřízení níže uvedený přestupek, a to v rozporu s ustanovením § 2 písm. b), § 10 odst. 2, odst.3 zákona č.553/1991 Sb. o obecní policii a dále v rozporu s § 110 odst. 2 zákona č.128/2000 Sb. o obcích, když Z. K. dne 13.9.2010 ve 14.26 hodin telefonicky požádal tehdejšího tajemníka Městského úřadu ve Znojmě V.K., aby zařídil stornování výzvy pro pachatele přestupku, která byla dne 6.9.2010 vypsána Městskou policií Znojmo pro řidiče vozidla tovární značky Peugeot 207, registrační značky XXXX za parkování na chodníku na ulici Gagarinova ve Znojmě před domem číslo 5 s odůvodněním, že řidič tohoto vozidla tam tehdy nakládal babičku a vezl ji k K. do ordinace, kdy V. K. dne 13.9.2010 v 14.37 hodin telefonicky kontaktoval tehdejšího strážníka Městské policie Znojmo pověřeného plněním některých úkolů při řízení Městské policie Znojmo, P.K., a sdělil mu, že na ulici Gagarinova ve Znojmě stálo vozidlo XXXX a chce, aby to v případě, že to ještě jde, hodil P. K. do koše, rovněž s odůvodněním, že tak řidič nakládal svoji babičku, což P. K. učinil, protože v evidencích Městské policie Znojmo není žádný záznam, že by byl pachatel uvedeného přestupku postížen uložením blokové pokuty, že by byl přestupek vyřízen domluvou nebo že by ve věci bylo učiněno oznámení přestupku ke správnímu orgánu Odboru dopravy Městského úřadu ve Znojmě, v čemž byl spatřován přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.

Proti rozsudku podali včas odvolání jak státní zástupkyně, tak i obžalovaný Ing. V. K. a obžalovaný Z. K.. Všechna odvolání byla řádně zdůvodněna a směřovala do výroku o vině i trestu.

Odvolání státní zástupkyně bylo zaměřeno proti obžalovanému P. K. do výroku o vině a proti obžalovanému Z. K. do výroku o trestu. V písemně odůvodněném odvolání státní zástupkyně namítá, že soud prvního stupně dospěl k nesprávnému závěru, že nebylo prokázáno, jakým způsobem a zda vůbec se obžalovaný P. K. na věc „podíval“, jak sliboval tajemníkovi

Městského úřadu ve Znojmě, spoluobžalovanému V. K. v telefonickém hovoru, který následoval 11 minut po telefonické žádosti spoluobžalovaného Z. K.. V tomto směru namítala, že z opatřených důkazů lze dospět k závěru, že obžalovaný P. K. učinil to, co po něm žádal spoluobžalovaný K. - že přestupek hodil do koše a uzavírá, že obžalovaný P. K. se daného jednání dopustil, a že toto jednání má všechny znaky žalovaného přečinu. Dále měla státní zástupkyně za to, že i část jednání, kterou soud již v tomto rozsudku má za prokázanou, by bylo možno trestně právně kvalifikovat jako intelektuální pomoc k přečinu hlavního pachatele V.K., že se jedná o pomoc formou utvrzování v předsevzetí dle § 24 odst. 1, písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst.1, písm. b) trestního zákoníku. Nad rámec shora uvedeného pak státní zástupkyně ponechala ke zvážení odvolacímu soudu, zda tak, jak bylo rozhodnuto o skutku u obžalovaného P.K. nedošlo (v případě nabytí právní moci tohoto skutku), ke zproštění obou dalších obžalovaných, neboť popis skutku se naprosto shoduje a popsané jednání se týká všech tří obžalovaných, z nichž dva byli uznáni vinnými a jeden zproštěn obžaloby. Státní zástupkyně proto navrhla, aby krajský soud napadený rozsudek v části týkající se obžalovaného P.K. podle § 258 odst.1, písm. b), d) odst. 2 trestního řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil věc soudu prvního stupně. Pokud jde o rozsudkem uložený peněžitý trest obžalovanému Z. K., tak státní zástupkyně měla za to, že měl být obžalovanému Z. K. uložen přísnější peněžitý trest ve výměře 60. – 70.000,-Kč, když jeho jednání – tedy telefonát K. celou kauzu odstartovalo.

Obžalovaný V. K. v písemném odůvodnění odvolání, které vypracoval jeho obhájce JUDr. Michael Bartončík, Ph.D. především zdůraznil nezákonnost odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. V této souvislosti poukázali na to, že nemůže obstát jako řádně odůvodněný, přezkoumatelný a zákonný příkaz soudce, jímž byl nařízen odposlech mobilního telefonu č. XXXX, protože tento příkaz k odposlechu telefonní stanice neobsahuje označení sebemenší indicie, natož důkazy, podporující důvodnost podezření směřující proti osobě obžalovaného a dalším podezřelým. Ke skutku popsanému pod bodem 1) napadeného rozsudku dále obžalovaný V. K. namítal, že nemůže obstát právní kvalifikace jeho jednání podle § 329 odst. 1, písm. b) trestního zákoníku v tom smyslu, že svou pravomoc překročil. Pokud by měl svoji pravomoc překročit, muselo by se jednat o exces z pravomoci mu svěřené zákonnou, či podzákonnou normou, vždy však pravomoc související s činností městské policie. V této souvislosti namítal, že neměl žádnou povinnost coby tajemník komukoliv přestupek předávat. Přes své procesní výhrady k odposlechu provedl obžalovaný dále jejich vyhodnocení a poukázal na to, že z žádné části odposlechu se nedá dovodit nerovný vztah mezi ním a K., jež by měl vyplývat z definice uplatňované pravomoci, nejedná se o jakékoliv udílení příkazů, úkolů, či povinností. V telefonním rozhovoru nefiguruje jako tajemník úřadu, jde o kamarádkou prosbu vycházející ze společenské, nikoliv pracovní či úřední známosti, kterou mohl K. kdykoliv bez dalšího odmítnout. Také z věty, jestli může K. zjistit, jestli to už šlo, nebo se to dá ještě hodit do koše, nelze dovodit úkolování ředitele městské policie, jakým způsobem má být přestupek vyřešen. Měl proto za to, že soud prvního stupně hodnotil odposlechy na str. 12 napadeného rozsudku neadekvátně extenzivně a zdůraznil, že pokud jako tajemník městského úřadu neměl ve vztahu k obecní policii žádné pravomoci, nemohl je ani překročit. Ke skutku popsanému pod bodem 2) napadeného rozsudku obžalovaný V. K. namítal, že není pravdivé tvrzení soudu prvního stupně, že byl zodpovědný za kompletní přípravu podkladů pro zadávací řízení, že tuto povinnost v tomto konkrétním případě měla ředitelka Centra sociálních služeb Znojmo, p.o., že to byla právě ředitelka tohoto Centra sociálních služeb, která si

konkrétní typ vozidel vybrala a také nabídka vozidel od pana S. přišla přímo jí. Trval na tom, že neumožnil L. S. učinit dodatečnou nabídku, respektive nabídka jím zmiňovaná v odposleších už neměla příčinnou souvislost s rozhodováním Rady města Znojma, natož s přípravnou fází zadávacího řízení. Za podstatnou vadu výroku pak považoval absenci popisu subjektivní stránky trestných činů kladených mu za vinu, když obě skutkové podstaty předpokládají v daném případě úmysl opatřit jinému (neoprávněný) prospěch. Zcela také chybí pojednání o vedlejší stránce skutkové podstaty, kterou je motiv jeho jednání. Měl za to, že nedostatek subjektivní stránky vyplynul z účelové konstrukce skutku vytvořené poté, co ve věci skončilo trestní stíhání L.S., když zdůraznil, že nikdy nejednal v úmyslu poškodit Město Znojmo, ani zvýhodnit firmu L.S., tak nemůže být o subjektivní stránce pořízen žádný důkaz. Z důvodů podrobně rozvedených v podaném odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a sám rozhodl tak, že jej obžaloby v celém rozsahu zproští.

V písemném odůvodnění odvolání obžalovaného Z. K., které vypracoval obhájce JUDr. Radek Ondruš, tento podrobně polemizoval se skutkovými zjištěními, obsaženými v odůvodnění napadeného rozsudku, když rovněž soudu prvního stupně vytýkal, stejně jako obžalovaný V. K., procesní nepřipustnost odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, které byly pořízeny v rozporu s ust. § 88 odst. 1 trestního řádu. Tuto vadu řízení považoval za zásadní, neboť s ohledem na zproštění obžaloby obžalovaného K. nesvědčí proti K. žádný jiný procesně použitelný důkaz. Rovněž vytýkal soudu prvního stupně, že v napadeném rozsudku odkazuje na právní normy, které ve skutečnosti nalézacím soudem tvrzené povinnosti vůbec neobsahují, proto je napadený rozsudek nezákonný a postavený na nesprávném právním názoru. Zároveň jej považoval za nedostatečně odůvodněný a nepřezkoumatelný, protože se odvolává na právní normy, které ve skutečnosti K. žádnou povinnost neukládají. Je proto zcela nesprávné, když soud ve výroku uvádí, že Z. K. porušil zákon, když nepředal k vyřízení níže uvedený přestupek, když žádné ustanovení obžalovanému povinnost přestupek předat neukládá, obžalovaný nevystupoval jako úřední osoba, tím méně jako zastupitel obce. Neměl tedy žádnou pravomoc a tím méně povinnost v rámci přestupkového řízení. Obžalovaný dále namítal, že nalézací soud v odůvodnění odcitoval policejní přepis odposlechu, ve kterém provedl drobné úpravy. Díky těmto úpravám se odposlechnutá řeč jeví jako zcela jasná, vedená zřejmým úmyslem, který dovozoval policejní orgán. Takto tomu však nebylo. Ve skutečnosti se K. při hovoru zajímal a hledal vhodné výrazy, což je zřejmé z doslovného znění odposlechu, který tímto navrhl provést před odvolacím soudem. Měl za to, že citace odposlechu, kterou provedl soud v odůvodnění rozsudku je nepřesná, vychází z policejního přepisu, kdy je zcela v rozporu s důkazem provedení předmětného odposlechu provedeného v rámci hlavního líčení. Obžalovaný měl proto za to, že nalézací soud nepřihlédl k důkazu přehráním předmětného odposlechu a nesprávně hodnotil důkaz jeho vyhodnocením provedeným policejním orgánem, když nepřihlédl k řádně provedenému důkazu přehráním odposlechu v rámci hlavního líčení. V této souvislosti pak poukázal na to, že obžalovaný v odposlechu pouze konstatoval, že slíbil, že to „zařídí“, že soud prvního stupně přistoupil na argumentaci obžaloby, podle které měl slíbit „zařízení stornování přestupku“ a naopak nepřihlédl k obhajobě spočívající v tvrzení, že slíbil, že zařídí předání informace o skutkových okolnostech a že tuto věc vozí týden v autě. Měl za to, že z uskutečněného bylo pouze zřejmé, že upozorňuje na skutkový děj vylučujícím protiprávnost jednání řidiče, když podle jeho laického názoru se nejednalo o přestupek. Obžalovaný v této souvislosti vyslovil přesvědčení, že v daném kontextu je relevantní posouzení, zda sporné jednání řidiče naplňovalo po formální i materiální stránce znaky

skutkové podstaty přestupku, či nikoliv. Jestliže nedošlo k projednání předmětného přestupku tak na tom, neměl obžalovaný žádný podíl. Zdůraznil, že obžalovaný je lékař, není odborníkem na právo, proto se obrátil na obžalovaného K., kterého osobně znal a o kterém se domníval, že správnímu právu rozumí, předal mu informace, které považoval relevantní pro vyřízení přestupku, žádným slovem se nezmínil, že požaduje, aby přestupek byl vyřešen nezákonně, když podle jeho názoru o žádný přestupek nešlo. Zdůraznil, že obžalovaný v dané věci nevystupoval jako úřední osoba, ani jako zastupitel obce, neporušil žádný zákon, když informaci předal osobě, o které se domníval, že se ve správním řízení vyzná a bude vědět, zda je tato informace relevantní a zejména bude vědět, komu informaci má předat, že po obžalovaném K. nepožadoval žádné protiprávní jednání, což je z doslovného přepisu odposlechu zřejmé. Rozhodnutí, jakým způsobem bude předmětná informace využita, pak ponechal zcela na adresátovi uvedeného sdělení, když na způsobu vyřízení neměl žádný osobní zájem. Z toto důvodu byl dle odvolatele napadený rozsudek postaven na nesprávném právním názoru. Také chybí jediný důkaz, že obžalovaný K. jednal z pozice zastupitele a obžalovaný K. z pozice tajemníka. Obžalovaný poukázal dále na to, že tajemník města nedisponuje žádnými řídicími pravomocemi vůči řediteli městské policie, jestliže tuto pravomoc nemá, pak ji nemůže překročit a pak se K. nemohl dopustit přečinu dle ust. § 329 trestního zákoníku a obžalovaný K. se nemohl dopustit návodu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby. Rovněž nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že požadoval zvýhodnění, což vyplývá z doslovného přepisu předmětného odposlechu. Obžalovaný opakovaně vyslovil přesvědčení, že se trestného činu nedopustil a jeho postup byl zcela v souladu se zákonem. Pokud by ale odvolací soud dospěl k názoru, že odpovídá i za pouhé předání informace, pak je na místě odkázat na zásadu subsidiarity trestní represe a zásadu ultima ratio. Přestože byl princip ultima ratio ze strany obhajoby v rámci hlavního líčení opakovaně zdůrazněn, nalézací soud se v odůvodnění napadeného rozsudku s touto námitkou výslovně nevypořádal, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Z důvodů podrobněji rozvedených v podaném odvolání navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a sám rozhodl tak, že je obžaloby v celém rozsahu zproští.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, neboť do jeho všech částí odvolání všech tří odvolatelů ve svém souhrnu směřovala. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaných na řádnou obhajobu. Řízení není zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku. Tento závěr učinil odvolací soud, přestože obžalovaní v podaných odvoláních opakovali námitky procesního charakteru, které lze shrnout tak, že šlo o nezákonně opatřené a provedené důkazy, které nebylo možné provést před soudem prvního stupně. Lze souhlasit s odvolateli V. K. a Z. K. potud, že předmětná věc je vedlejším produktem operace Policie ČR ÚOKFK vedené proti obžalovanému K., kde v prvním stupni rozhodoval Krajský soud v Brně, že toto řízení není

skončeno po zrušení odsuzujícího rozsudku Vrchním soudem v Olomouci. Nicméně odvolací soud se ve svém zrušovacím usnesení ze dne 16.9.2014, sp.zn. 1 To 70/2013 vyjádřil k zákonnosti odposlechů, které byly ve věci provedeny a jejichž část se dotýkala i nyní projednávané věci před Krajským soudem v Brně, jako soudem odvolacím. Vrchní soud v Olomouci ve svém usnesení ze dne 16.9.2014, sp.zn. 1 To 70/2013 zastával stanovisko, se kterým se ztotožnil i odvolací soud v nyní projednávané věci. Má se tím na mysli, že i Krajský soud v Brně, jako soud odvolací v rámci přezkumné činnosti nedospěl k závěru, kterého se domáhají opravné prostředky obžalovaných, že by odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu byly provedeny v rozporu se zákonem. Orgány činné v trestním řízení v povolovacím řízení postupovaly v souladu s ustanovením § 88 trestního řádu. Příkazy soudce Okresního soudu ve Znojmě, kterými byly povoleny odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu splňují formální náležitosti a jsou rovněž dostačujícím způsobem odůvodněny. Lze z nich totiž zjistit, na základě jakých indicií jsou povolovány, ve vztahu ke kterým osobám a telefonním číslům. V odůvodnění příkazů soudce jsou uvedena trestní oznámení konkrétních osob, které byly policejním orgánem v rámci těchto trestních oznámení protokolárně vylechnuty a uvedly skutečnosti, na základě kterých bylo přistoupeno k povolení odposlechů. Z hlediska ústavnosti pak příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu odpovídají požadavkům, vysloveným v rozhodnutí Ústavního soudu, sp.zn. II. ÚS 615/06, kterého se odvolatelé dovolávají. Pokud na podporu své argumentace poukazují mj. na i na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci, sp.zn. 1 To 14/2012, jde o argument nepřipadný, neboť v označené trestní věci byly jiné odlišné skutkové okolnosti. O záznamech telekomunikačního provozu byly ve smyslu § 88 odst. 6 tr.ř. pořízeny protokoly, které jsou součástí spisového materiálu, včetně originálů nosičů CD, jejichž obsahem jsou přepisy záznamů telekomunikačního provozu. Usutečněně zájmové hovory podporující obžalobu, které byly pořízeny v přípravném řízení byly u hlavního líčení dne 16.4.2014 přehrány, takže je mohly osoby přítomné u hlavního líčení vnímat sluchem, porovnat zvukový záznam odposlechů s přepisy odposlechu, které byly přečteny (resp. jejich část na č.l. 152 na žádost obhájce obžalovaného K.). Bylo tak možné porovnat přepisy odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu s autentickým zněním inkriminovaných odposlechů a bylo možné konstatovat, že skutečné jejich znění neodpovídá podobě, kterou přepsal v přípravném řízení policista. Zato však autentické znění inkriminovaných odposlechů, které bylo zachyceno na nosiči zvuku odpovídalo jejich přepisům, které do odůvodnění napadeného rozsudku přepsal soud prvního stupně. Přitom již zmiňované odposlechy byly při hlavním líčení zákonným způsobem přehrány z CD nosičů (jako primárních nositelů důkazu), na kterých byly zachyceny všechny odposlechy mající vztah k projednávané trestné činnosti obžalovaných. Odvolací soud proto nevyhověl návrhu obžalovaného K. na doplnění dokazování opětovným přehráním těchto odposlechů, když tento důkaz jejich přehráním byl zákonným způsobem u hlavního líčení již jednou proveden. Jinými slovy řečeno, při vědomí shody zvukového záznamu odposlechů s jejich přepisem v odůvodnění napadeného rozsudku, měl odvolací soud za to, že není třeba v odvolacím řízení znovu u veřejného zasedání přehrát zvukový záznam, když u hlavního líčení byl tento důkaz již jednou proveden. Odvolací soud po přezkoumání obsahu spisu nesdílí ani výhradu odvolatele, že by povolení sledování osob a věcí podle § 158d trestního řádu bylo zatíženo procesními nedostatky, na základě nichž by nebylo možno tento důkaz v předmětné trestní věci využít pro hodnotící činnost soudu prvního stupně. S ohledem na výše uvedené skutečnosti lze proto uzavřít, že řízení předcházející vydání napadeného rozsudku není zatíženo žádnou

podstatnou procesní vadou mající vliv na správnost skutkových zjištění, která by založila důvod ke zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Krajský soud v Brně, jako soud odvolací shledal, že všichni obžalovaní ve svém opravném prostředku reagovali na závěry, k nimž dospěl soud prvního stupně po provedeném dokazování, s těmito polemizovali a v opravném prostředku v podstatě předkládali svůj náhled na hodnocení celé důkazní situace, zejména pak použitelnosti provedených důkazů v řízení před soudem a svých závěrů právních. V této souvislosti je nutno uvést, že skutečnostmi, kterými se odvolatelé zabývali ve svých opravných prostředcích, se již podrobně zabýval soud prvního stupně, což vyplývá z příslušných pasáží věnovaných této problematice. Je proto možné uzavřít, že soud prvního stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu. Skutkový děj byl zjištěn správně, tj. bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 5 trestního řádu). Skutková zjištění odpovídají výsledkům provedeného dokazování a jsou úplná a správná, takže ani odvolací soud neshledal důvody pro doplnění skutkových zjištění. Odvolací soud proto odkazuje na podrobnou a přílehlavou argumentaci soudu prvního stupně, obsaženou v odpovídajících částech napadeného rozsudku, ke které neměl žádné výhrady a naopak se s ní plně ztotožnil a pro stručnost na ně v plném rozsahu odkazuje. Zde je třeba poukázat na stanovisko Ústavního soudu, které prezentoval ve svém usnesení ze dne 21.2.2012, sp.zn. I. ÚS 31/12, kde považoval za vhodné uvést, že i Evropský soud pro lidská práva zastává stanovisko, že soudům adresovaný závazek plynoucí z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobody, promítnutý do podmínek kladených na odůvodnění rozhodnutí „nemůže být chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument“ a že odvolací soud „se při zamítnutí odvolání v principu může omezit na převzetí odůvodnění nižšího soudu“ (kupř. ve věci Garcia Ruiz proti Španělsku).

Soud prvního stupně velice pečlivým způsobem rozebral obhajobu obžalovaných, kdy v odůvodnění napadeného rozsudku rozepsal jednotlivé skutky, kde se nejprve zabýval skutkem, který se týkal obžalovaných V.K. a Z. K.. Zde soud prvního stupně vyložil, že stěžejní pro objasnění skutkového stavu byly záznamy telekomunikačního provozu, které byly pořízeny původně v jiné věci obžalovaného K., která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 50T 6/2012. Byl do odůvodnění rozsudku doslovně přepsán odposlech ze dne 13.9.2010 mezi obžalovanými K. a K., ze kterého vyplývá, že první část výzvy, byla zanechána na vozidle, což bylo jednoznačně potvrzeno telefonickým sdělením obžalovaného K.. Že se muselo jednat o výzvu, dovedl soud prvního stupně z toho, že jiný druh oznámení strážníci na místě nezanechávali.

Dále soud prvního stupně vyložil, že tajemník města, tedy obžalovaný V. K. se poté obrátil na K., který byl pověřen řízením městské policie. Měl za to, že pokud se tajemník města, který nedisponuje žádnými řídicími pravomocemi vůči řediteli městské policie, obrátí se žádostí, aby zjistil, „zda už to šlo na nebo jestli se to dá ještě hodit do koše“, tedy nejen aby se informoval o tom, v jaké fázi se řízení o vyřešení přestupku nachází, ale především, aby ředitele úkoloval, jakým způsobem má být přestupek vyřešen (tedy hozen do koše), pak tajemník města překračuje svoji pravomoc, které mu z jeho postavení tajemníka vyplývá, neboť řešení přestupků není v jeho pravomoci, ale patří do pravomoci jiné úřední osoby, kterou je strážník. Také odvolací soud sdílí závěr soudu prvního stupně, že tajemník nemá žádné právo vztáhnout vyřízení věci na sebe a tímto svým jednáním tedy naplnil objektivní znaky skutkové

podstaty zneužití pravomoci úřední osoby, když překročil svoji pravomoc a činil tak v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, který vyplývá z toho, že pro jiného požadoval zvýhodnění při řešení jeho možného přestupkového jednání, na které tato osoba neměla právo. Obžalovaný jednal v úmyslu přímém, kdy chtěl porušit zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a zároveň jednal v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch, kdy takto učinil na základě požadavku obžalovaného K.. Ten se na tajemníka obrátil s žádostí, kdy sám slíbil osobě, na jejíž vozidlo byla výzva vypsána, že věc „zařídí“, přičemž toto „zařízení“ požadoval po obžalovaném K.. Soud prvního stupně poukázal, že v té době byl obžalovaný K. zastupitelem, z pozice své funkce a předpokládaných znalostí musel vědět, že tajemník není nadřízeným strážníků, přesto se obrátil právě na tajemníka, aby jednal z titulu své pozice a postavení. Soud prvního stupně i odvolací soud souhlasí s názorem státní zástupkyně, že tato okolnost je skutkově významná a obžalovaný K. takto jednal právě jako zastupitel města, který je pracovně spjat s tajemníkem města, a proto soud tuto skutkovou okolnost ponechal součástí skutku. Soud neuvěřil obhajobě K., že se na tajemníka obracel jako jakýkoli jiný občan a pouze oznamoval přestupkové jednání, neboť jakýkoli jiný občan by se logicky obracel na osobu, která je zařazena do městské policie s žádostí o vyřešení výzvy. Obžalovaný K. tedy vzbudil v obžalovaném K. rozhodnutí, aby spáchal trestný čin, tedy aby překročil své pravomoci a zasáhl do řešení výzvy vypsané strážníkem. Učinil tak vůči úřední osobě, o tomto postavení obžalovaného K. bezpochyby věděl, kdy požadoval zvýhodnění pro jinou osobu. Mezi jednáním obžalovaného K. (návodce) a hlavního pachatele K. je dán příčinný vztah.

Pokud jde o skutek popsany pod bodem 1 výroku napadeného rozsudku, tak soud prvního stupně dospěl k závěru, že obžalovaný V. K. tak svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku, a obžalovaný Z. K. se dopustil svého jednání jako účastník - návodce na dokonaném přečinu zneužití pravomoci úřední osoba podle § 24 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku k § 329 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku.

U obžalovaného P.K. dospěl soud prvního stupně k závěru, že bez důvodných pochybností po provedeném dokazování nebylo postaveno na jisto, že by obžalovaný K. zneužil svoji pravomoc. V této souvislosti poukázal na to, že na rozdíl od obhajoby obžalovaného měl postaveno na jisto, že výzva existovala, byla vypsána na konkrétní vozidlo a že se na ulici Gagarinova řešilo přestupkové jednání. První část výzvy měl v držení K.. Předmětem dokazování bylo zjištění, jak bylo naloženo s druhou částí výzvy. Z provedených odposlechů vyplývá, že obžalovaný K. specifikoval okolnosti vypsání výzvy K. a chtěl po něm zjistit, zda už věc byla řešena či zda jde dát ještě do koše. V odpovědi na tento telefonát K. uvedl, že se na to podívá. Provedenými důkazy však nebylo prokázáno, jakým způsobem konkrétně se K. na věc „podíval“ a zda vůbec. Je to tedy situace odlišná od zjištění vztahujících se k jednání obžalovaného K., neboť ten samotným kontaktováním K., ve kterém v telefonátu specifikoval svůj požadavek, zneužil své pravomoci. Přestože lze důvodně předpokládat, že K., pokud bez protestů přijal telefonický požadavek tajemníka, mohl následně jednat ve prospěch tohoto požadavku, nebylo prokázáno, jakého konkrétního protiprávního jednání spočívající ve zneužití svoji pravomoci se dopustil. Přestože je znám následek jednání, tedy že nedošlo k dalšímu řešení vypsání výzvy, není postaveno na jisto, jakým konkrétním jednáním K. k tomuto „neřešení“ přispěl, neboť po provedeném dokazování se nabízí i jiné verze, které mohly vést k „neřešení“ výzvy.

Na tomto místě odvolací soud uvádí, že neakceptoval odvolací námitky státní zástupkyně zaměřené do zprošťující výroku týkající se obžalovaného P.K., když vytýkala soudu prvního stupně, že dospěl k nesprávnému závěru, že nebylo prokázáno, jakým způsobem a zda vůbec se obžalovaný P. K. na věc „podíval“, jak sliboval tajemníkovi Městského úřadu ve Znojmě, spoluobžalovanému V. K. v telefonickém hovoru, který následoval 11 minut po telefonické žádosti spoluobžalovaného Z. K.. V tomto směru namítala, že z opatřených důkazů lze dospět k závěru, že obžalovaný P. K. učinil to, co po něm žádal spoluobžalovaný K. - že přestupek hodil do koše a uzavírá, že obžalovaný P. K. se daného jednání dopustil, a že toto jednání má všechny znaky žalovaného přečinu. Jistěže nelze vyloučit, že obžalovaný P. K. učinil to, co po něm žádal spoluobžalovaný, že je důvodně podezřelý ze spáchání tohoto trestného činu, byl proto důvodně postaven před soud, ale zároveň nebylo nadevší pochybnost prokázáno, že to byl obžalovaný K., který se po přijetí telefonátu od obžalovaného K. v dané věci nějakým způsobem angažoval, zda konal tak, aby věc skončila ve směru, v jakém požadoval obžalovaný K..

Závěr o vině totiž musí být spolehlivý a jednoznačný. V případě, že by se jednalo o závěr pravděpodobný, ať již míra této pravděpodobnosti by byla sebevyšší, avšak současně by nebylo možné vyloučit pochybnosti, zda čin obžalovaným K. byl vůbec spáchán, nemá soud jinou možnost, než obžalovaného zprostit obžaloby. Závěr o vině musí být stoprocentní, prostý jakýchkoliv pochybností a nemůže být založen pouze na podezření, byť by bylo sebevětší. V této souvislosti je třeba také poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který nejednou konstatoval, že každý případ, jenž vyvolává sebemenší důkazní pochybnosti, musí být vykládán ve prospěch obviněného (viz rozsudek ve věci Barberá, Messequé a Jabardo z roku 1988, A- 146).

Na tomto místě je třeba k námitce, zda zproštěním skutku u obžalovaného P.K. nedošlo zároveň ke zproštění obou dalších obžalovaných, neboť popis skutku se naprosto shoduje a popsání jednání se týká všech tří obžalovaných, z nichž dva byli uznáni vinnými a jeden zproštěn obžaloby, je třeba uvést následující.

Zproštění obžaloby se vždy týká skutku uvedeného v žalobním návrhu, ovšem ve vztahu k jednání toho kterého z obžalovaných. Jestliže tedy v dané věci nebylo prokázáno, že se stal skutek, který byl kladen za vinu obžalovanému K., tak to znamenalo, že se nestal skutek ve vztahu právě a jenom k tomuto obžalovanému. Zbytek skutku, který obsahoval jednání zbývajících dvou obžalovaných, nebyl tímto rozhodnutím soudu prvního stupně nijak dotčeno a byl ve zprošťující části napadeného rozsudku ponechán z důvodu úplnosti popisu skutku, aby bylo zřejmé, jaký celý skutek byl kladen obžalovanému K. za vinu. Obžaloby byl zproštěn jediné a výlučně obžalovaný K. a to, že byl zproštěn skutku, popsáním v žalobním návrhu, se vztahovalo výlučně k tomuto obžalovanému a žádné jiné osobě.

Druhá část napadeného rozsudku se týkala samotného obžalovaného K. a týkala se skutku popsání pod bodem 2 výroku napadeného rozsudku. Také v této části odůvodnění napadeného rozsudku vychází soud prvního stupně ze záznamů telekomunikačního provozu, které byly pořízeny původně v jiné věci obžalovaného K., která je vedena u Krajského soudu v Brně pod sp.zn. 50T 6/2012. Také u tohoto skutku byly do odůvodnění rozsudku doslovně

přepsány odposlechy ze dne 27.4.2010 a 28.4.2010 mezi obžalovaným K. a svědkem L. S. Také u těchto přepsaných odposlechů, které se nacházejí v odůvodnění napadeného rozsudku platí, stejně jako u zaznamenaných odposlechů vztahujících se k první část napadeného rozsudku, že jde o procesní důkazy provedené jejich přehráním u hlavního líčení a jejich obsah odpovídá jejich přepisu v odůvodnění napadeného rozsudku.

Při zjišťování skutkového stavu soud prvního stupně vyložil, že na základě požadavku Centra sociálních služeb Znojmo, příspěvkové organizace, ze dne 8.1.2010 bylo vypsáno výběrové řízení na dodání 2 ks aut na rozvoz obědů (č.l. 224) s požadavkem na minimální nákladový prostor 2,70m³, samo centrum oslovilo tři firmy (č.l. 153). Dle záznamu o otevírání obálek s nabídkami (č.l. 226), který byl vypracován komisí pro otevírání obálek, byly popsány tyto nabídky: nabídka č. 1 od společnosti XXXX ve výši 288.511 Kč vč. DPH, objem nákladového prostoru 3,3m³, nabídka č. 2 od společnosti XXXX ve výši 229.936 Kč, objem nákladového prostoru 1.900 l (tedy 1,9m³), kdy pod touto nabídkou byla uvedena poznámka, že nabízený vůz nesplňuje požadovaný objem. Členové komise pro posouzení a hodnocení nabídek (členem této komise tajemník není a nehlasuje) pak vyplnili pořadí své volby vítěze do vyhodnocovací tabulky na zakázku – jednotliví členové komise každý sestavili pořadí (č.l. 228-235). Tajemníkem pak byla vypracovaná zpráva pro jednání rady města ze dne 8.2.2010 s návrhem usnesení, že se schvalují výsledky výběrového řízení a doporučení výběrové komise u veřejných zakázek (č.l. 240). Dle zápisu ze zasedání Rady Města Znojma ze dne 8.2.2010 (č.l. 243) Rada města schvaluje výsledky výběrového řízení a doporučení výběrové komise u veřejných zakázek – Auto pro rozvoz obědů, vítěz VŘ L.S., o čemž bylo vypracováno usnesení rady č. 112/2010 ze dne 8.2.2010 (č.l. 245). Dle zápisu z rady města ze dne 26.4.2010 uvedl tajemník, že v bodě 5858/1 došlo k chybě při zápisu, protože rada města schválila 2 auta na rozvoz, ale v zápise bylo uvedeno jenom 1 auto, tímto se to napravuje a schvalující se „2 auta, vítěz L.S.“, ostatní části usnesení zůstávají výslovně beze změny. Následně dne 5.5.2010 byly sepsány závazné objednávky vozidel (č.l. 251, 252), vystaveny faktury na příjemce CSS (č.l. 253, 254) s cenou 350.164,50 Kč, celkem tedy 700.329 Kč.

Soud prvního stupně dále dovodil, že z daného vyplývá, že doporučení hodnotící komise rada města schválila. Mezi tímto schválením a následnými závaznými objednávkami však do daného procesu zasáhl obžalovaný K., kdy po schválení revokujícího usnesení radou dne 26.4.2010, telefonicky následující den, tedy 27.4.2010, kontaktoval vítěze zadávacího řízení pana S., kdy mu výslovně sdělil, že schváleny jsou dva vozy zn. Caddy a v dalším telefonátu z následujícího dne výslovně uvádí, že vozidla zn. Caddy v nabídce nebyla a on potřebuje bližší údaje k vozu, aby to do nabídky doplnil. Soud prvního stupně poukázal v napadeném rozsudku, a odvolací soud s ním souhlasí, že tímto pořízeným záznamem telekomunikačního provozu ve spojení s provedenými listinami a po zhodnocení svědeckých výpovědí je jednoznačně vyvrácena obhajoba obžalovaného K., že firma pana S. se do zadávacího řízení přihlásila s kompletním sortimentem. Tuto skutečnost popřel sám svědek S. a vyplývá i z listin, kdy ve vyhodnocovací tabulce, která se předkládá členům hodnotící komise, je uvedeno přímo označení auta, jeho cena a parametry, nikoli pouze společnost, která vozy dodá (č.l. 228 a násl.).

Po provedeném dokazování a jeho zhodnocení dospěl soud prvního stupně k závěru, že obžalovaný K. právě v této přípravné fázi vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, kdy porušil, resp. obešel zásady pro zadání veřejných zakázek, a

v této podobě zneužil svoji pravomoci tajemníka městského úřadu. Bylo prokázáno, že manipuloval s předloženými nabídkami v tom směru, že v okamžiku, kdy mu ze strany CSS bylo sděleno, že vítězné vozidlo nespĺňuje danou podmínku na objem nákladového prostoru, což byla výslovná podmínka již v zadání, nejen že na toto neupozornil radu města, když jí předkládal revokované usnesení ohledně změny počtu vozidel, ale změnil obsah vítězné nabídky, kdy instruoval L.S. k dalším jednáním s CSS o koupi vozidel zn. Caddy. Tyto instrukce sice obžalovaný udělil svědku S. až po posledním jednání rady o této otázce, ale je zřejmé, že již před druhým jednáním rady dne 26.4.2010 věděl, že schválená vozidla zn. Roomster jsou nevyhovující a že Centru sociálních služeb vyhovují jiná vozidla, na která se byli podívat a která jejich požadavky splňují, což vyplynulo ze svědecké výpovědi ředitelky E., která uvedla, že věc řešila s tajemníkem. Obžalovaný však radě města, jako orgánu, které rozhoduje o vítězi zadávacího řízení, v tomto směru neposkytl žádné informace. Soud prvního stupně vyložil, že obžalovanému neklade za vinu, že nevyřadil nabídku firmy S. na vozidla zn. Roomster, ani že ovlivnil vypsání výběrového řízení či výběr dodavatelů. Důsledkem nepozornosti členů hodnotící komise bylo, že vybrali vozidlo, které nespĺňuje předepsané požadavky a že se řídili pouze nejnižší cenou. Stejně tak soud prvního stupně vyslovil souhlas s tvrzením obžalovaného, že nenese žádnou odpovědnost za rozhodnutí rady, když zdůraznil, že jeho protiprávní jednání spočívalo v tom, že své povinnosti vztahující se k přípravě podkladů pro rozhodnutí vykonával takovým způsobem, že zneužil svoji pravomoc, kdy do zadávacího řízení zasáhl v rozporu s metodikou města. V tomto směru také soud prvního stupně upravil skutkovou větu oproti podané obžalobě, aby bylo zcela zřejmé, že obžalovaný K. byl shledán vinným za to, že jako úřední osoba, tedy tajemník města, neoprávněně zasáhl do zadávacího řízení, za jehož přípravu byl odpovědný, když manipuloval s podklady, které předkládal radě města tím, že radním, jako členům výběrové komise, resp. radě, jako orgánu, který přijímá rozhodnutí, nesdělil, že se nemění pouze počet aut, ale i typ, včetně ceny, která by již v porovnání s cenou druhého uchazeče zadávacího řízení neobstála, čímž zároveň zajistil společnosti svědka S. v zadávacím řízení výhodnější podmínky. Byl shledán zcela přiléhavý závěr soudu prvního stupně, že obžalovaný svým jednáním tak naplnil všechny objektivní znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, kdy jako úřední osoba vykonával svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a zároveň přečinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odstavec 1 trestního zákoníku. Jde-li o subjektivní stránku, obžalovaný jednal dle § 15 písmeno a) trestního zákoníku v přímém úmyslu, neboť chtěl porušit normou, tedy metodikou města, dané postupy, přičemž jeho úmysl směřoval zároveň k opatření neoprávněného prospěchu jiné osobě, na které by tato osoba neměla právo, což je zřejmé ze způsobu, jakým umožnil L. S. dodatečnou změnu nabídky. Obžalovaný K. danou situaci neřešil zákonným způsobem, byť jako tajemník města měl znalosti o postupech v rámci zadávacího řízení. Svým jednáním porušil zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob a zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné soutěže, zadání veřejné zakázky apod.

Jestliže obžalovaní v podaných odvoláních v podstatě předkládali svůj náhled na hodnocení celé důkazní situace, musí ovšem v obecné rovině odvolací soud konstatovat, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, který je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí

provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. Hodnocení důkazů je bytostným právem soudu prvního stupně a odvolací soud do tohoto hodnotícího procesu může zasahovat jen velmi omezeně. Obecně možno konstatovat, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nebyly správně hodnoceny důkazy, nemůže nalézacímu soudu ukládat, jak má provedené důkazy hodnotit, ale může toliko uvést, v jakém směru má být případně důkazní řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu závazné pokyny. Koneckonců i aktuální judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů nalézacím soudem lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů.

Odvolací soud při svém rozhodování přihlédl k tomu, že od 1. 12. 2011 nabyla účinnosti novela trestního zákoníku provedená zák., č. 330/2011 Sb., kterou ve vztahu k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 trestního zákoníku došlo ke zpřísnění trestní sankce místo dosavadní trestní sazby od tří měsíců do tří let, na trestní sazbu od jednoho roku do pěti let. Podle § 2 odst. 1 trestního zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán a podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Musel tedy odvolací soud zkoumat z hlediska § 2 odst. 1 trestního zákoníku, která právní úprava přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno trestního zákoníku, je pro obžalovaného příznivější. Porovnáním uvedených základních skutkových podstat, včetně sankcí tam obsažených zjistil, že pro obžalovaného není příznivější použití trestního zákoníku účinného v současné době, proto byla trestnost činu posouzena podle zákona účinného v době, kdy byl spáchán, tj. podle trestního zákoníku účinného do 30. 11. 2011.

K námitce obžalovaného V.K. je třeba uvést, že užití zásady subsidiarity v posuzované věci by znamenalo popření výkladu ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku, jak se stabilizoval v interpretaci této zásady Nejvyšším a Ústavním soudem. V daném směru lze odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 10.10.2013, sp.zn. III. ÚS 2550/12 zdůrazňující, že „princip subsidiarity trestní represe nelze chápat tak, že trestní odpovědnost je vyloučena vždy, pokud existuje paralelně nějaký jiný druh odpovědnosti za protiprávní jednání, např. odpovědnost obchodněprávní, občanskoprávní či pracovněprávní“. Nejen Nejvyšší soud, nýbrž i Ústavní soud zastává názor, že není vyloučeno souběžné uplatnění trestní odpovědnosti spolu s jiným druhem odpovědnosti, resp. že trestní odpovědnost je vyloučena pouze v situacích, kdy uplatněním jiného druhu odpovědnosti lze dosáhnout splněním všech funkcí vyvození odpovědnosti, tj. splnění cíle reparačního a preventivního, a přitom funkce represivní není v daném případě nezbytná. Nemůže být dle odvolacího soudu nejmenších pochyb ani o tom, že bylo zcela namístě na zjištěné trestné jednání obou obžalovaných aplikovat normy trestního práva, neboť jde o činy, který svojí závažností překročily škodlivost vztahující se k jeho posouzení jen jako přestupku. Ze všech skutečností, které byly soudem prvního stupně zjištěny, a ve skutkové větě výroku o vině jeho rozsudku popsány vyplývá, že uvedené závěry nepochybně svědčí o tom, že činnost, pro kterou byli oba obžalovaní souzeni, byla spáchána proti zájmu státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob. Obžalovaný V. K. chráněný

zájem státu svou trestnou činností narušil tím, že promyšleným postupem ohrozil vážnost obecní policie, a tak i důvěru občanů v její řádné zabezpečování pořádku v rámci působnosti obce; obžalovaný V. K. pak svojí žádostí o vyřešení výzvy způsobem popsáním pod bodem 1 ve výroku napadeného rozsudku byl tou osobou, která dala impuls ke spuštění trestného jednání. Obžalovaný V. K. pak popsáním pod bodem 2 ve výroku napadeného rozsudku rovněž sám projevil nezpůsobilost k respektování právních norem, týkajících se nakládání s majetkem obce, na jejichž dodržování měl sám z úřední povinnosti dozírat. Nemůže být proto nejmenších pochyb ani o tom, že bylo zcela namístě na zjištěné trestné jednání obou obžalovaných aplikovat normy trestního práva, neboť jde o činy, které svojí závažností překročily škodlivost vztahující se k jeho posouzení jen jako přestupku.

Výrok o vině byl proto shledán správným.

Při rozhodování o trestu soud prvního stupně nepochybil, jestliže obžalovaným ukládal tresty diferencovaně podle hodnocení osob obžalovaných, jejich dosavadní trestní i občanské bezúhonnosti, i toho, jaký byl jejich podíl na páchání nyní posuzované trestné činnosti, kolika trestných činů se jednotliví obžalovaní dopustili, zda se dopustili svého jednání jako pachatelé, nebo účastníci. Výměry trestů a jejich druhy, jak byly uloženy již soudem prvního stupně podrobným a velice výstižným způsobem rozebral soud prvního stupně, odvolací soud se s těmito důvody ztotožnil a v celém rozsahu na ně odkazuje. Na tomto místě je třeba uvést, že nelze akceptovat ani další odvolací námítky státní zástupkyně zaměřené do výroku o trestu u obžalovaného Z. K., když vytýkala soudu prvního stupně, že pochybil, pokud obžalovanému uložil peněžitý trest v celkové výši 30.000,-Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání šesti měsíců, který považoval za nepřiměřeně mírný s ohledem na sazbu žalovaného jednání 1 – 5 let a rovněž s ohledem na tresty uložené spoluobžalovanému K. s tím, že má za to, že ve věci přichází v úvahu uložení peněžitého trestu v celkové výši 60 - 70.000,-Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 12 - 14 měsíců.

Obžalovaný Z. K. byl ohrožen sazbou od šesti měsíců do tří let, nikoli trestní sazbou účinnou v současné době, jak chybně uvádí státní zástupkyně v podaném odvolání, z důvodů výše rozvedených. S ohledem na jeho dosavadní občanskou a trestní zachoval i to, že se trestné činnosti dopustil jako účastník na trestném činu, také odvolací soud měl za to, že bylo zcela na místě uložení peněžitého trestu, jako trestu samostatného. S ohledem na jeho poměry soud prvního stupně stanovil výši trestu na částku 30.000 Kč s náhradním trestem 6 měsíců. Je zřejmé, že pokud by státní zástupkyně vycházela ze správné mírnější trestní sazby, ve které byl obžalovanému ukládán trest, tak by zřejmě odvolání do výroku o trestu u tohoto obžalovaného nepodávala, když jí navrhovaný trest mylně podle přísnější trestní sazby, byl pouze nepatrně přísnější, než byl trest ukládaný soudem prvního stupně. Odvolací soud ohledně obou obžalovaných uzavírá, že z precizně a zároveň přesvědčivě zdůvodněného výroku o trestu, jak jej rozvedl v napadeném rozsudku soud prvního stupně, lze učinit závěr, že tresty, které byly uloženy oběma obžalovaným, se nejeví jako nepřiměřené, když pouze nepřiměřenost trestů může být důvodem pro zrušení napadeného rozsudku ve výroku o trestu z důvodu, uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu.

Ze shora uvedených skutečností je zřejmé, že námítky, v odvolání obžalovanými i státní zástupkyní uplatněné nemohly obstát. Z těchto důvodů odvolací soud podle § 256 trestního řádu

odvolání státní zástupkyně i obžalovaného V.K. a obžalovaného Z. K. zamítl jako nedůvodné, neboť rozsudek soudu prvního stupně, pokud jde o odsuzující výrok o vině a trestu, stejně jako zprošťující výrok soudu prvního stupně ve vztahu k obžalovanému P. K. odpovídá zjištěnému skutkovému ději i zákonu.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265 f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-e/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 3. září 2015

JUDr. Vlastimír Čech, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová